

29 seconden

Van T.M. Logan verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos *uitgevers*

Leugens

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

T.M. Logan

29 seconden

Vertaald uit het Engels
door Marja Borg

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 5017 7

© 2018 T.M. Logan

© 2020 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,
Amsterdam en Marja Borg

Oorspronkelijke titel *29 Seconds*

Oorspronkelijke uitgever St. Martin's Press, an imprint
of St. Martin's Publishing Group,

eerder gepubliceerd bij Bonnier Zaffre Publishing, Great Britain

Omslagontwerp DPS

Omslagillustratie © Neil Holden / Arcangel Images

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor mijn ouders

Als wij beweren zonder zonde te zijn, bedriegen wij
onszelf...

Christopher Marlowe, *Doctor Faustus*

Er waren drie voorwaarden.

Ze had tweeënzeventig uur om met een naam te komen.

Als ze nee zei, was het aanbod van tafel. Voorgoed.

En als ze ja zei, was er geen weg terug. Kon ze niet meer van gedachten veranderen.

Ze keek naar de onbekende, de man die ze nooit eerder had gezien en die ze na vanavond ook nooit meer zou zien. Een machtige, gevaarlijke man die bij haar in het krijt stond.

Het was echt een eenmalige deal, een eenmalig aanbod. Een deal die haar leven misschien zou veranderen. Een deal die het leven van iemand anders beslist zou veranderen.

Het was een deal met de duivel.

DEEL I

Twee weken eerder

1

De Regels waren niet al te moeilijk. Probeer te vermijden dat je alleen met hem bent. Doe of zeg niets wat hij als een aanmoediging kan opvatten. Stap niet bij hem in een taxi of lift. Let vooral op wanneer je niet op je werk bent, maar in een hotel of op een congres. En er is één regel waarvan je echt nooit mag afwijken: doe geen van bovenstaande dingen wanneer hij heeft gedronken. Nuchter was hij al erg, maar dronken was hij vele malen erger.

Vanavond was hij dronken.

En het drong, te laat, tot Sarah door dat ze op het punt stond om alle Regels tegelijk te breken.

Het ene moment hadden ze nog alle zes op de stoep voor het restaurant gestaan, met hun ademwolkjes die opstegen in de koude lucht en hun handen diep in hun zakken gestoken tegen de novemberkilte, overlegend hoe ze terug zouden gaan naar hun hotel na een avond vol lekker eten en levendige gesprekken. Gewoon een stel collega's aan het eind van een lange dag, ver van huis. Het volgende moment beende hij de straat op om een taxi aan te houden, terwijl hij haar aan haar arm met zich meetrok; hij duwde haar op de achterbank, waarna hij ook instapte,

met zijn verstikkend warme adem die naar rode wijn, cognac en pepersteak rook.

Het ging zo snel dat Sarah niet eens tijd had om te reageren – ze ging er gewoon van uit dat hun collega's hen volgden. Pas toen het portier dichtsloeg, drong tot haar door dat hij haar van de anderen had gescheiden, slinks en doeltreffend als een roofdier.

‘Naar het Regal Hotel, alstublieft,’ zei hij met zijn zware bariton tegen de chauffeur.

De taxi reed weg. Sarah zat een ogenblik verstijfd op de achterbank, van slag door de onverwachte wending die de avond had genomen. Ze draaide zich om, en terwijl de taxi vaart maakte, keek ze door de achterrauit naar het steeds kleiner wordende groepje achterblijvers op de stoep. Ze zag dat Marie, haar vriendin en collega, wat zei. Ze leek verbaasd.

Altijd bij elkaar blijven. Dat was nog een van De Regels. Maar nu was ze alleen met hem.

In de taxi was het donker. Het rook er naar oud leer en sigaretten. Ze draaide zich weer om en maakte snel haar autogordel vast, waarbij ze zo ver mogelijk naar rechts opschoof. De aangename tinteling van de paar glazen wijn was verdwenen en ze was ineens broodnuchter.

Als ik dit op de juiste manier aanpak, komt het wel goed. Hem niet in de ogen kijken. Niet glimlachen. Hem niet aanmoedigen.

Zonder zijn autogordel vast te maken zat hij wijdbeens op de achterbank, met zijn gezicht naar haar toe. Zijn rechterarm lag languit over de hoedenplank achter hen, met zijn rechterhand nonchalant achter haar hoofd. Zijn linkerhand rustte op zijn dij.

‘Sarah, Sarah,’ zei hij, met een zware, slepende stem van de alcohol. ‘Slimme meid die je bent. Ik vond je presentatie vanmiddag echt geweldig. Je kunt tevreden zijn. Ben je tevreden?’

‘Ja.’ Ze hield haar handtas op haar schoot stevig beet en bleef recht voor zich uit kijken. ‘Dank je.’

‘Je hebt echt talent. Dat heb ik altijd al gezien. Ik heb altijd al geweten dat je het in je had.’

De taxi maakte een scherpe bocht naar links, en hij gleed iets dichters naar haar toe. Zijn knie raakte de hare. Het kostte Sarah moeite om niet voor hem weg te deinzen. Hij haalde zijn knie niet weg.

‘Dank je,’ zei ze opnieuw, met haar gedachten bij het moment – *o, laat het alsjeblieft snel zover zijn* – waarop ze haar deur voor zijn neus kon dichtdoen.

‘Ik weet niet of ik het er al over heb gehad, maar wist je dat BBC Two een vervolgserie wil op *Onontdekt Verleden*? En het productiebedrijf had het erover om dan een medepresentator te nemen.’

‘Lijkt me een goed idee.’

‘Een vrouwelijke medepresentator,’ zei hij met nadruk. ‘En weet je, toen ik vanmiddag die presentatie van je zag, dacht ik echt dat televisie weleens wat voor jou zou kunnen zijn. Wat vind je zelf?’

‘Ik? Nee. Eerlijk gezegd lijkt het me geen fijn idee om voor de camera te staan.’

‘Toch denk ik dat je er talent voor hebt.’ Hij bracht zijn rechterhand wat dichters naar haar achterhoofd. Ze voelde dat hij haar haren aanraakte. ‘En het uiterlijk.’

Ze had in zijn kantoor oude foto’s van hem zien hangen, van toen hij nog in Cambridge studeerde. Heldere ogen en een scherpe kaaklijn, een kasjmieren trui om zijn schouders, en met een zelfs op die leeftijd al aristocratische houding. Inmiddels was hij midden vijftig en leek hij vooral op een filmster op leeftijd – sommige mensen vonden hem een beetje op Sam Neill

in *Jurassic Park* lijken –, hij had gewoon zo'n gezicht dat je het idee gaf dat je hem ergens van kende, maar dat kwam natuurlijk ook omdat hij zo vaak op tv was geweest. Hij was lang en slank, had donkerblond haar, zorgvuldig geverfd om het grijs voor te blijven, en straalde het vanzelfsprekende zelfvertrouwen uit dat hoorde bij geld en status en een zekere mate van beroemdheid.

Sarah had gezien welke uitwerking hij op vreemden had, op mensen die hem niet kenden. Op vrouwen die niet wisten hoe hij écht was.

Op vrouwen die nooit alleen met hem zouden zijn.

Ze probeerde nog iets verder bij hem vandaan te schuiven, maar ze voelde de hendel van het portier al in haar zij prikken. Ze kreeg een vreselijk claustrofobisch gevoel, de taxi was als een tijdelijke gevangenis waaruit ze niet kon ontsnappen.

Toen haar mobiel overging in haar handtas, voelde ze even iets van opluchting.

'Sarah? Alles in orde?' Het was Marie, haar vriendin – en bovendien een vrouw die uit ervaring wist hoe Hawthorne zich gedroeg. Marie was degene die vorig jaar had geopperd om regels op te stellen voor hoe ze zich tegenover hem moesten gedragen.

'Ja hoor. Niks aan de hand.' Sarah sprak zacht, met haar gezicht naar het raam.

'Sorry,' zei Marie. 'Ik had niet gezien dat hij een taxi ging aanhouden. Ik had me net omgedraaid om een vuurtje aan Helen te vragen en toen ik weer keek, zag ik dat hij je zo'n beetje de achterbank op duwde.'

'Niks aan de hand. Echt niet.' In het donkere raampje zag ze dat hij naar haar keek. 'Hebben jullie al een taxi?'

'Nee, we staan nog steeds te wachten.'

Shit, dacht ze. Ik sta er echt alleen voor.

'Oké, geen probleem,' zei ze hardop.

‘Stuur me een berichtje als je op je kamer bent, oké?’

‘Doe ik.’

Wat zachter zei Marie: ‘En wel van je afslaan, hè?’

‘Ja. Tot straks.’ Sarah verbrak de verbinding en stopte haar toestel weer in haar tas.

Hij schoof nog iets dichters naar haar toe.

‘Wilde ze weten hoe het met je ging? Marie en jij zijn wel heel close, hè? Twee handen op één buik.’

‘Ze zijn onderweg. Ze zitten vlak achter ons.’

‘Maar wij zijn er het eerst – wij tweetjes. En ik heb een verrassing voor je.’ Hij tikte vlak boven haar knie op haar been en liet zijn hand daar toen rusten. Zijn vingers voelden zwaar aan. ‘Ik vind dit echt een mooie panty. Je zou vaker rokken moeten dragen. Je hebt fantastische benen.’

‘Ik heb liever dat je dat niet doet,’ zei ze op zachte toon, terwijl ze aan haar trouwring draaide.

‘Wat precies?’

‘Mijn been aanraken.’

‘O? Ik dacht dat je dat wel lekker zou vinden.’

‘Nee, ik heb liever dat je dat niet doet.’

‘Ah, wat heerlijk als je zo tegenspartelt. Je weet wel hoe je een man moet opwinden, Sarah.’

Hij drukte zich nog iets dichters tegen haar aan. Ze kon zijn sterke, muskusachtige aftershave ruiken, en ook de cognac van na het eten die hij door zijn glas had laten walsen terwijl hij haar over de tafel heen had aangestaard. Zijn vingers gleden een paar centimeter naar boven en streelden haar dij.

Voorzichtig maar vastbesloten pakte ze zijn hand en legde hem opzij, zich ervan bewust dat haar hart in haar keel klopte.

Hij begon haar achterhoofd te strelen, haar lange donkere haar. Ze schoof naar voren, tegen de autogordel aan, en keek

hem even strak aan. Haar blik negerend, hield hij zijn rechterhand voor zijn neus en ademde met gesloten ogen haar geur op.

‘Wat ruik je heerlijk, Sarah. Bedwelmend gewoon. Heb je dat parfum speciaal voor mij opgedaan?’

Ze kreeg kippenvel en probeerde wanhopig te bedenken hoe ze kon voorkomen dat dit nog een keer gebeurde.

Optie een: ze kon gewoon uit de taxi stappen, nu meteen. Op het glazen tussenscherm kloppen en tegen de chauffeur zeggen dat hij moest stoppen. Daarna kon ze proberen een andere taxi aan te houden of gewoon de rest van de weg lopen. Maar misschien was het niet zo’n slim idee om in haar eentje door een onbekende stad te gaan dwalen, en bovendien zou hij haar waarschijnlijk achternakomen. Optie twee: ze kon hem, opnieuw, beleefd vragen om haar persoonlijke ruimte te respecteren én om haar als collega te respecteren. Hoewel hij zich daar nog nooit door had laten weerhouden, zoals ze wist. Optie drie: niets doen, niets zeggen, rustig blijven zitten, onthouden wat hij precies zei en maandag, zodra ze op haar werk was, naar personeelszaken stappen. Wat net als optie twee totaal zinloos zou zijn.

En dan had je natuurlijk ook nog optie vier. De optie waar ze op haar zeventiende voor zou hebben gekozen: hem vertellen dat hij *zijn vieze vuile poten thuis moest houden en moest oprotten*. Ze voelde de vorm van die woorden al bijna in haar mond en kon zich precies voorstellen hoe hij zou kijken. Maar natuurlijk zou ze dat nooit hardop zeggen. Ze was geen zeventien meer en er stond te veel op het spel, ze droeg niet meer alleen de verantwoordelijkheid voor zichzelf. In de afgelopen vijftien jaar had ze geleerd dat het zo niet werkte. Het was niet de manier om vooruit te komen in het leven.

En het ergste was nog wel dat hij dat ook wist.

Sarah haalde een keer diep adem. Ze moest het slimmer aanpakken, tot zichzelf komen, haar rust bewaren en een evenwicht zien te vinden tussen woede en berusting.

Het zou dus optie vijf worden: zijn gedachten afleiden.

‘Weet je, Alan, naar aanleiding van die onderzoeksbeurs die we onlangs van Bennett Trust hebben gekregen, heb ik naar andere fondsen gekeken,’ begon ze met een kalmte in haar stem die ze niet voelde. ‘En ik geloof dat ik wat heb gevonden – je hebt de Abbott Sanders Foundation, die hebben in het verleden weleens samen met Bennett schenkingen gedaan, en volgens mij zou dat in ons geval ook kunnen werken.’

‘Hoe heten ze, zei je? Ik heb er nog nooit van gehoord.’

‘De Abbott Sanders Foundation. Ze zitten in Amerika, in Boston. Ze houden zich nogal op de achtergrond, zijn rijk geworden van dingen als onroerend goed, farmaceutische industrie. Volgens mij zouden ze best weleens enkele onderzoeken van ons willen ondersteunen. Hun voorzitter heeft een persoonlijke belangstelling voor Marlowe.’

Hij sloeg op zijn schoot zijn handen in elkaar. ‘Goed gedaan.’ Hij glimlachte. ‘Ga verder.’

Ze toverde ook een glimlach tevoorschijn. Over zijn schouder heen keek ze even waar ze waren. Ze herkende het station, de brug en het gerechtsgebouw – ze waren dus dicht bij het conferentiehotel. Ze hoefde hem alleen nog maar even aan de praat te houden.

‘Ik heb al contact opgenomen met de voorzitter,’ vertelde ze. ‘En ze horen graag van ons waar we mee bezig zijn.’

‘Kijk, daarom noemde ik je nou een slimme meid, Sarah. Presenteer je idee maar op de faculteitsvergadering van aanstaande dinsdag. De decaan is er dan ook, dus dat kan geen kwaad.’

‘Oké. Klinkt goed.’

‘Wat ben ik aardig voor je, hè?’

Ze reageerde niet.

‘O ja, dat was ik bijna vergeten,’ vervolgde hij, terwijl hij een envelop uit zijn jaszak pakte. ‘Ik wilde je dit nog geven. Ik hoop echt dat je dan kunt.’

Hij gaf haar de envelop, en zijn hand streek weer even over haar been. De envelop was van zwaar, duur crèmekleurig papier, met haar naam er zwierig met de hand op geschreven.

‘Dank je.’ Ze stopte hem in haar tas.

‘Maak je hem niet open?’

‘Ja, zo meteen. In het hotel.’

‘Ik ben echt aardig voor je, hè?’ zei hij nog een keer. ‘En jij kunt ook aardig voor mij zijn, weet je. Gewoon, af en toe. Probeer het maar eens.’

‘Ik wil gewoon mijn werk doen, Alan.’

Eindelijk kwam de taxi piepend tot stilstand voor de witte gevel van het Regal Hotel.

‘Ah, we zijn er. Ik ga je op een heel speciaal slaapmutsje trakteren, dus blijf bij me.’

Hij leunde naar voren met een briefje van twintig in zijn